30

Η χελώνα και ο αετός

Με τα νύχια του την παίρνει και στον ουρανό τη φέρνει.

Άσε με, αετέ μου, τώρα.

Η χελώνα κι ο αετός

Μια χελώνα χιλιοπαρακαλούσε έναν αετό
να της μάθει να πετάει.
Άδικα ο αετός προσπαθούσε να της εξηγήσει ότι αυτό δε γινόταν γιατί δεν είναι στο φυσικό της χελώνας να πετάει... Αλλά εκείνη, αντί να κάτσει να συλλογιστεί τα λόγια του και να σταματήσει, όλο και περισσότερο τον παρακαλούσε.

Την άρπαξε λοιπόν κι αυτός με τα νύχια του
και ανέβηκαν ψηλά.
«Πετάω! Πετάω!» φώναξε η χελώνα και ο αετός την άφησε.

Κι η χελώνα έπεσε στα βράχια και τσακίστηκε.

Η χελώνα κι ο αετός

Μια φορά κι έναν καιρό,
η χελώνα τον αετό
κλαίγοντας παρακαλάει,
να τη μάθει να πετάει.

«Να πετάξεις, δεν μπορείς,
είσαι συ παιδί της γης»,
λέει ο αετός σοφά.
Μα η χελώνα τ' απαντά.

«Αν με σήκωνες ψηλά,
θα πετούσα μια χαρά!»
Με τα νύχια του την παίρνει
και στον ουρανό τη φέρνει.

Άσε με, αετέ μου, τώρα,
που 'χω πάρει όλη τη φόρα!
Κι η χελώνα από ψηλά
Στους γκρεμούς κατρακυλά.

Η χελώνα

Μια χελώνα ταξιδεύει
μέσα κι έξω το κεφάλι
με ταχύτητα μεγάλη.

Τ' αγεράκι τη ζηλεύει.
Πόπο γρήγορο ποδάρι!
Και θα πάει και στο φεγγάρι.

Γ. Κρόκος

Αινίγματα

Γεννά αβγά,
πουλί δεν είναι.
Πόδια έχει,
σιγά τρέχει.

Τί είναι;

Η χελώνα

Μια φορά κι ένα καιρό
Έστησ' ο λαγός χορό.
Κι τ' αηδόνι τραγουδούσε
κιόλοι εθαύμαζαν εκεί.

Μια χελώνα τον θωρεί
και ζηλεύει και θαρρεί,
πως χορό κι εκείνη ξέρει.
Και φωνάζει στο λαγό
Έλα πιάσεμ' απ' το χέρι
να σ' ακολουθώ κι εγώ.

Ο λαγός καιρό δεν χάνει.
Απ' το χέρι της την πιάνει.
Και χορεύοντας πηγαίνουν.
Και τη σέρνει και γελά
Μα η χελώνα φορτωμένη.
Πέφτει και κατρακυλά

Αινίγματα

Σιγανή,
σιωπηλή
το σαμάρι
κουβαλεί.

Τί είναι;